

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 392.

99de Møde.

Fredagen den 14de Juni.

(Fortf.)

Ordføreren (fortsat): Vi have mine Herrer: Skridt for Skridt, Trin for Trin gaaet i disse Mænds Spør, der maae betragtes som valgte af Folket i det District, der har lidt meest ved den fiendtlige Occupation, og vi have fulgt dem nøie og troe selv i saadanne Tilfælde, hvor Enkelte af os — hvad der f. Ex. har været Tilfældet med mig, med Hensyn til den gjorte Forskjel mellem Brandskade og Skade paa Løsøre — ikke i Et og Alt kunde overbevise os om deres Ansøgers fuldkomne Rigtighed. Herefter maa Udvalget dog virkelig med Joie undre sig over det hæftige Angreb, der her er skeet paa dets Betænkning. Det vil efter hvad jeg saaledes har tilladt mig at oplyse, sees, at Striden virkelig ikke er mellem Dboerne og Jyderne, men at den indbyrdes Meningsforskjel om, hvilke Grundsætninger man skal følge, finder Sted mellem de Herrer selv fra de jydsk Districter.

Jeg kommer derefter til det store Spørgsmaal om det vi her votere, skal være en Erstatning eller Gave. — Mine Herrer! lad os ikke ubetinget kaste Foragt paa Gaver; lad Ingen stille sig paa den fornemme Fod og sige, jeg vil tage det som en Ret, der tilkommer mig, som en Erstatning, jeg har Krav paa, men jeg vil ikke tage det som en Gave af Staten! Lader os ikke sætte et saadant Stempel paa Gaven! Gaven er noget af det Herligste og Kosteligste, som Samfundet har, og fra Statens Side kan det i mange Tilfælde være det Retfærdigste, som kan anvendes. Jeg maa derhos gjøre opmærksom paa de Consequenter, som mulig kunde følge af, at vi ubetinget sloge ind paa den Vej at betragte det Hele udelukkende som en Erstatning og ikke som en Godtgjørelse, som en Gave, det

Hele gav den Enkelte. Jeg vil da først bemærke, at Udvalget vel er aldeles enig i den af den ærede Finansminister udtalte Ansøelse, at der strengt taget ikke kan være Tale om Erstatning ikke engang med Hensyn til de igjennem Dyrigheden skee Requisitioner, thi Dyrigheden var suspenderet som saadan, men, som der ogsaa tydeligt fremgaaer af Comiteens Betænkning, da Dyrigheden dög i Virkeligheden maatte staae for Folket som dets gamle Dyrighed og blev adlydt som saadan, saa har Udvalget dog fundet, at det var rimeligt og billigt, at der burde tilstaaes Erstatning for de Tab, der hidrøre fra Requisitioner af Dyrighederne. Jeg maa i denne Henseende ogsaa bemærke, at det jo staaer i Regjeringens Magt, naar en fiendtlig Occupation ventes, at sætte en Grændse for denne Slags Requisitioner, ved forud at instruere Dyrigheden om, hvorvidt den i saa Henseende maa gaae, ligesom det ikke er at antage, at nogen Dyrighed, mod Regjeringens udtrykkelige Forbud, vil vedblive at fungere som saadan. Men, mine Herrer! lader os nu see, hvad Folgen vilde blive af uden saadan Forskjel at fastsætte en fuldstændig Erstatning for Alt, hvad der var røvet i en af Sjænden occuperet Provinds — Folgen vil efter min Mening blive høist farlig og betænkelig. Er det nemlig ikke en væsentlig Grund til at Krigen nutildags føres med langt større Humanitet og Mildhed end tidligere, at man ikke betragter den som en Kamp mellem Individerne, men mellem Staterne? (Jo! Jo). Heraf følger atter, at man kun tilføier den Enkelte Skade, forsaavidt man derved troer at kunne ramme eller knække den Modstander, man seer i Staten. Heraf følger blandt Andet den Krigsbrug, hvorefter man bombarderer en Fæstning, men anseer det som Barbari at bombardere en aaben By. Men, mine Herrer! dersom dette er rigtigt, saa indseer De jo nok, at dersom Staten forpligter sig til uden For-